

Hlohovčice (1381 - 2001)

V rovinatém terénu necelých 5 km jihovýchodně od Staňkova se nachází ves Hlohovčice.

Celkovou výměrou 330 ha se rozprostírá na Srbsickém potoce, přičemž zejména původní zástavba je soustředěna podél probíhající komunikace. Jejím rozšířením vznikla také úzká protáhlá návěs se zděnou kaplí.

Písemně jsou Hlohovčice (lidově označované dodnes jako Lohovčice) poprvé zmiňovány v roce 1381 „in villa Hlohoviczicz“. V nejstarší době náležela ves k nedalekému Hrádku, po jeho zániku ke statku Horní Kamenice.

Ten byl od roku 1531 v držení Jana Dobše ze Šlovic a v držení tohoto rodu zůstal statek až do roku 1666, kdy zemřela poslední příslušnice rodu Lidmila Kateřina ze Šlovic a statek Kamenici i s Hlohovčicemi odkázala svému manželovi Janu ze taufenberka. Protože se Jan zadlužil, prodal v roce 1675 zmíněný majetek Kateřině Hočhauserové, roz. z Les, o čemž svědčí zápis v Deskách zemských: „...prodáváme tvrz Horegssj Kameniczj...s krčmou ve vsi Lohowiczjch pustou...s vesnicemi Kameniczze, Cerma a Lohowiczze řečenými...“

V roce 1677 byl přikoupen statek Kamenice, tedy i Hlohovčice, k panství Horšovský Týn, které bylo tehdy majetkem Trauttmansdorffů. V Berní rule, prvním berním katastru pro Čechy vyhotoveném v letech 1653-1656, bylo v Hlohovčicích evidováno 13 hospodářů.

O téměř sto let později se znovu evidovaly poddanské usedlosti. Výsledkem byl tereziánský katastr a podle něj bylo v Hlohovčicích 16 sedláků, z nichž 14 obhospodařovalo půdu o výměře 30-60 strychů a měli k vrchnosti povinnost robotovat s dvěma potahy tři dny v týdnu, a 2 s menší výměrou (15-30 strychů) a povinností robotovat s jedním potahem 1 a půl dne v týdnu. Ve vsi byli ještě dva domkáři a 1 obecní kovář. Podle katastru chovali hlohovčičtí sedláci 4 koně, 16 volů a 4 kozy. Konkrétní počet obyvatel je uveden v Sommrově topografii Čech vydané v roce 1839. V Hlohovčicích tehdy žilo v 31 domech 258 českých obyvatel. Všichni byli jako katolíci přifařeni do Staňkova vsi, chodili do filiálního kostela sv. Jiljí v Hlohově. Do Staňkova vsi byly přiškoleny i hlohovčické děti. Podle

školních řad vykazovaly velmi špatnou docházku, a polovina dětí nepřišla během školního roku vůbec do školy. Důvodem byla velká vzdálenost školy, proto v roce 1823 žádali rodiče společně s Čermnou o výskolení ze Staňkova vsi a zařazení do filiálky kolovečské školy v Srbsicích zřízené v roce 1820. Vyhověno jim bylo až v roce 1832. Po rozsáhlé správní reformě v roce 1850 se Hlohovčice staly samostatnou obcí v po-

litickém okrese Horšovský Týn. Tehdy tu žilo 296 obyvatel.

Počet obyvatel v Hlohovčicích měl vzestupnou tendenci až do roku 1910, kdy tu žilo v 59 domech 392 lidí. Živili se především zemědělstvím, někteří však pracovali také v blízkých uhelných dolech nebo v holýšovských a staňkovských průmyslových podnicích. Ve vsi byl obchod, 2 hostince, trafika, kovář a cihlář. Ze spolků

provozovaly činnost Národní jednota pošumavská a Sbor dobrovolných hasičů.

V dalších letech se počet obyvatel snižoval, až v roce 1950 tu bylo zaznamenáno 282 obyvatel. Souviselo to jednak s obecnou tendencí poklesu porodnosti, ale úbytek byl způsoben i odchodem některých rodin do pohraničí. V té době náležely Hlohovčice do okresu Stod.

V obci bylo v roce 1950 založeno především z malých a středních rolníků jednotné zemědělské družstvo, a to přetvořením dřívějšího melioračního strojního družstva. V roce 1952 hospodařila kolektivně celá obec, ale o dva roky později došlo k rozkolu, jehož důsledkem bylo vystoupení 11 převážně drobných zemědělců z družstva. K 30. 12. 1959 bylo hlohovčické zemědělské družstvo připojeno k JZD Srbsice. Částí obce Srbsice se staly Hlohovčice v roce 1960, kdy také byla provedena rozsáhlá správní reforma a Srbsice spolu s Hlohovčicemi byly přičleněny k okresu Domažlice.

V současnosti jsou Hlohovčice opět samostatnou obcí a podle sčítání v roce 1991 tu trvale žilo 205 obyvatel. (vs)

Hlohovčická návěs s kaplí.

Foto (vis)